

Előszóféle az évkönyvhöz.

Valahogy úgy képzelem könyvekben az előszót, mint a mikor a kis gyerek nem mer egyedül elmenni az iskolába, hanem vagy az apja, vagy ha van, a nevelője elkíséri az iskola kapujáig. Azon belül aztán nem fél már. Azért is, kissé vonakodva írom e néhány sor fölébe, hogy előszó, mert ezt az évkönyvet nem tartom annak a kis iskolás gyermeknek, a ki magától nem talál rá az elemi tudományok földszintes csarnokára.

A Kolozsvári Szent Imre Egyesület elég komoly, tartalmas és öntudatos ahoz, hogy a mit kiad, azt ne bizza az előszó ingadozó tekintélyére, s nagy súlyt is fektetett arra mindig, hogy évkönyvei átlapozgatására ne az előszó konvencionális frázisai nyomán fanyalódják rá a tisztelt olvasó, hanem az évkönyv — tartalmáért.

Ez az évkönyv is bizonyára nem dicsékszik, amikor jelezni kívánja, hogy abban a szerencsés helyzetben van, hogy tartalmának komolysága és bősége nem szorul rá az előszó protekciójára. Évkönyvei által évről-évre mindjobban érezteti az erdélyrészi katolikus társadalommal a Szent Imre Egyesület, hogy létezik. Ezzel az évkönyvvel azt bizonyítja be, hogy — él. Él, a maga nemes céljaiban, szép rendeltetésében, *s élni szeretne az erdélyrészi katolikus társadalom érdeklődő, támogató köz-tudatában is . . .* Ennek a társadalomnak — ismeretlen okokból — mostoha gyermeke volt eddig a Kolozsvári Szent Imre Egyesület. Édes gyermeke akar lenni! S

annak is kell lennie, ha ez a társadalom a magyar katólikus szellemi élet áramlásai elől el nem zárja magát. S mert tudjuk, hisszük is, hogy nem sokáig tarthat még a mostoha gyermek szerepe . . .

Azért hát bátran és hívő lélekkel írom ezt a néhány sort az egyesület ezidei évkönyve elibe, mert én legjobban tudom, hogy nem a fenti kis iskolás gyermek ez a könyv, hanem nívós igényeket támasztó komoly könyv ez, mely a Kolozsvári Szent Imre Egyesület reményt keltő életrevalóságára teszi rá a koronát.

P. Jánossy Béla dr.

a „Kolozsvári Szent Imre Egyesület“
1908—909. évi elnöke.